

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΖΩΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ» : Τὸ Στοιχειωμένο Σπίτι, κωμωδία ἑμμετρος εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Πολυεῖου Δημητρακοπούλου. — Βούλγαροι καὶ Μακεδόνες, ἔθνικὸν δράμα εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Ἀγγέλου Γαϊάγρα.

ΕΙΧΑΜΕΝ ἐπιτέλους καὶ δύο πρωτότυπα ἔργα. Καὶ ἀναγγέλλονται ἀκόμη δύο. Καὶ ἴσως ξεφυτρώσῃ καὶ κανὲν ἄλλο... "Ε! πέντε νέα ἔργα εἰς μίαν περίδον ἢ ὅποια ἐξ ἀρχῆς ἐχαρακτηρίσθη ὡς στεῖρα, δὲν εἶνε ὀλίγα, καὶ πρέπει νὰ εἰμεθα εὐχαριστημένοι ὅπως μὲ τὸ χαλάζι εἰς τὴν ἀναβροχίαν.

Ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἶνε γόνιμος εἰς τὸ ἔπακρον. Γράφει καὶ δίδει, κάθε καλοκαίρι τακτικά, δύο ἔργα τὸ ὀλιγότερον. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι δὲν ἀποβλέπει τόσον εἰς τὴν δόξαν ὅσον εἰς τὰ ποσοστά. Ἰξαφνα τὸ «Στοιχειωμένο Σπίτι» ποῦ ἔδωσεν ἐφέτος, νομίζω ὅτι δὲν προσθέτει τίποτε γενναῖον εἰς τὴν ἀξίαν λόγου παραγωγῆν του καὶ δὲν ἱκανοποιεῖ διόλου τὴν φιλοτιμίαν του ὡς συγγραφέως. Θά τον ἱκανοποιήσῃ τουλάχιστον ὡς ἐπιχειρηματίαν; Ἀμφιβάλλω. Τὰ ποσοστά εἶνε τόσον ἀερώδη, καὶ τόσον μετρημένα αἱ παραστάσεις ποῦ εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐδῶ καὶ τὸ πλέον κοσμαγάπητον ἔργον! Ἐννοῶ νὰ γράφῃ κανεὶς ὅτι καὶ ὅπως τύχῃ χωρὶς ἡδονῆν, καὶ νὰ λέγῃ δικαιολογούμενος «ἐγὼ γράφω γιὰ παράδες». Ἀλλὰ καὶ τὰ κέρδη του νὰξίζουσι αὐτὴν τὴν μεγάλην θυσίαν! Ἄλλως ὑπάρχουσι ἐπιχειρήσεις, μὲ τὰς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ κερδίξῃ ἀσυγκρίτως περισσότερα, χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, χωρὶς νὰ ταπεινώσῃ τὴν τέχνην του, καὶ χωρὶς νὰ διαφθείρῃ, ἔκουσίως ἢ ἀκουσίως, τὴν καλαισθησίαν τοῦ κόσμου.

Δύο ζεύγη ἑραστῶν, διὰ νὰ διευκολύνουσι τὰς συνεντεύξεις των, καταφεύγουσι εἰς μέσον, σύνηθες ἄλλοτε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἤτοι εἰς τὸν λιθοβολισμὸν τῆς οἰκίας, ὃ ὁποῖος φαίνεται ὑπερφυσικὸς καὶ ἀποδίδεται εἰς τὰ πνεύματα. Ὁ οἰκοδεσπότης εἶνε πνευματιστῆς — ἀναφέρει δηλαδὴ τὸν Ἀλλὰν Καρδέκ καὶ τὸν Κρούξ, — καὶ δὲν ὑποπτεῖται καμμίαν συμπαιγνίαν ἢ ἀστυρομία ὁμως, ἢ ὁποία τόσον ὀλίγον γνωρίζει τὸν Ἀλλὰν Καρδέκ ὥστε τὸν... καλεῖ ὡς μάρτυρα, ἀνακαλύπτει τοὺς ἐρωτημένους λιθοβόλους, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ ἔλος ὑπανδρεύονται.

Αὕτη εἶνε ἡ φάρσα. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ὑπόθεσις τῆς εἶνε καλὰ ἐξευρημένη, ὅτι ἔχει τὴν ἀσιν ἀληθινήν καὶ χαρακτηριστικὴν. Εἶνε δηλαδὴ φάρσα ἀθηναϊκὴ. Ἀλλ' ἀναπτύσσεται ἀδεξίως. Ἡ ἀναρσις τῆς δευτέρας πράξεως, μὲ τὰ τραγικὰ ἐνὸς στυνόμου καὶ μὲ τὰ ἀστεῖα ἐνὸς ζακυνθινοῦ ὑπηρέτου — ἀτελέστατα χαρακτηρισμένου, — εἶνε ἴσως ἢ ἀλλιτέρα τῆς σκηνῆς. Ὁ μῦθος μόλις ὑποτυπώσῃ, πλοκὴ δὲ καὶ λύσις ὑπάρχουσι αἱ στοιχειώεις, ἀνευ ἀρκετῶν ἐπεισοδίων καὶ εὐφυῶν εὐρημάτων. Οἱ στίχοι ρέουσι μονότονοι, φλύαροι, μὲ τὸν κινότερον καὶ εὐκολότερον τρόπον. Ἄλλο δὲν ζητεῖ συγγραφεὺς, παρὰ νὰ λέγῃ παράξενα, ἀστεῖα καὶ γοπαίγνια. Ἀλλὰ τόσον τὸ πνεῦμά του ὅσον καὶ ἡ ρᾶσις του θὰ ἤρμοζαν μᾶλλον εἰς θέατρον Νευροτάστων. Καὶ ἡ φάρσα αὕτη, ὅπως αἱ περισσότεραι ἂν δημοφιλῶν συγγραφέων, εἶνε ἓνας ἐγγράμματος, ἀσσοφὸς Καραγκιόζης, ἀλλ' ὀλιγότερον ἔξυπνος ἢ ἴσως ὀλιγότερον διασκεδαστικὸς τοῦ λαϊκοῦ. Τὸ ἔργον ἐπαίχθη καλὰ. Ὁ Σαγιῶρ, ὁ ἔξοχος κω-

μικὸς μὲ τοὺς ἀπαράμιλλους μορφασμούς, τὸ ἔκαμε νάρεση καὶ εἰς ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑποφέρουσι αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰς ἀστεϊότητας. Καὶ εἶχεν ἐπιτυχίαν μεγάλην, ὅπως ὅλα τὰ σκηνικὰ ἔργα τοῦ κ. Δημητρακοπούλου.